

можуть бути захищені в межах законодавства України та без вищезазначених обмежень (Заява Верховної Ради України "Про дерогацію України від певних зобов'язань, визначених Міжнародним пактом про громадянські та політичні права та Європейська конвенція »).

Список використаних джерел:

1. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
2. Статут Організації Об'єднаних Націй і Статут Міжнародного Суду. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
3. Загальна декларація прав людини – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
4. Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
5. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
6. Постанова Верховної Ради України «Про Заяву Верховної Ради України «Про відступ України від окремих зобов'язань, визначених Міжнародним пактом про громадянські і політичні права та Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод» від 21.05.2015. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
7. Report on the human rights situation in Ukraine from 16 May to 15 August 2019 17 September 2019 [59 пункт] – Режим доступу: https://www.ohchr.org/Documents/Countries/UA/ReportUkraine16May-15Aug2019_UA.pdf

ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НЕПОРУШНОСТІ ПРАВА ПРИВАТНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ: КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Кулик Т.О., доцент кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

Ст. 41 Конституції України [1] закріплює принцип непорушності права приватної власності. Зокрема, Основним Законом встановлено, що кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності, ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним.

Оскільки мова йде про особисте цивільне право особи, то Цивільний кодекс України у ст. 316 визначає, що правом власності є право особи на річ (майно), яке вона здійснює відповідно до закону за своєю волею, незалежно від волі інших осіб. Ст. 317 ЦК України розкриває зміст цього права, тобто власникові належать права володіння, користування та розпоряджання своїм майном. На зміст права власності не впливають місце проживання власника та місцезнаходження майна [2]. Ч. 1 ст. 321 ЦК України встановлює, що право

власності є непорушним. Ніхто не може бути протиправно позбавлений цього права чи обмежений у його здійсненні.

Відповідно до ч. 1 ст. 1 Першого Протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод зі змінами, внесеними Протоколом № 11 (994_536) (Протокол ратифіковано Законом № 475/97-ВР (475/97-ВР) від 17.07.97) [3] кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Не підлягає сумніву те, що на міжнародному універсальному та регіональному рівнях, та рівні конституційно-правового регулювання визнається та гарантується право приватної власності.

При цьому, відповідно до ст. 6 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» [4], громадянин України, а також іноземець чи особа без громадянства, які постійно або тимчасово проживають в Україні, зобов'язані протягом тридцяти календарних днів після зняття з реєстрації місця проживання та прибуття до нового місця проживання зареєструвати своє місце проживання. Батьки або інші законні представники зобов'язані зареєструвати місце проживання новонародженої дитини протягом трьох місяців з дня державної реєстрації її народження. Відомо і зрозуміло, що місцем реєстрації в даному випадку є квартира, або житловий будинок, при цьому власником цього майна може бути третя особа.

Для здійснення відповідної реєстрації потрібна заява особи та згода власника, і для зняття з реєстрації в загальному порядку також потрібна заява особи.

Ст. 7 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» на випадок коли особа не звертається із заявою про зняття її з реєстрації, при цьому вже змінила місце проживання, необхідність отримання судового рішення, яке набрало законної сили, про позбавлення права власності на житлове приміщення або права користування житловим приміщенням, про виселення, про визнання особи безвісно відсутньою або оголошення її померлою.

Крім того, у постанові Верховного Суду України від 16 січня 2012 року у справі №6-57цс11 зазначено, що у разі будь-яких обмежень у здійсненні права користування та розпоряджання своїм майном власник має право вимагати усунення відповідних перешкод, зокрема, шляхом зняття особи з реєстрації місця проживання, пред'явивши разом із тим одну з таких вимог: 1) про позбавлення права власності на житлове приміщення; 2) про позбавлення права користування житловим приміщенням; 3) про визнання особи безвісно відсутньою; 4) про оголошення фізичної особи померлою [5].

Дана ситуація фактично є обмеженням права власника користуватися та розпоряджатися своєю власністю, оскільки продаж об'єкту неможливий без попереднього зняття з реєстрації всіх зареєстрованих осіб, крім того витрати на утримання майна також прив'язані до кількості зареєстрованих осіб.

Судова практика з цього питання є дуже різноманітною, так є судові рішення в основі, яких норма, закріплена у ст. 405 ЦК України, рішення, в

основі яких положення ст. 71, 72 Житлового кодексу УРСР [6], а також рішення, щодо втрати сервітуту (ст. 406 ЦК України).

Ми вважаємо недопустимим обмеженням в демократичному суспільстві – необхідність звернення до суду в даному випадку. Вважаємо обґрунтованою думку про те, що власник житлового приміщення має самостійно вирішувати питання, щодо кола повнолітніх осіб, які в ньому зареєстровані, безумовно враховуючи захист прав дітей. Отже, ми вважаємо необхідним розробку нової редакції Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні», з урахуванням як непорушності права власності, так і прав членів сім'ї власника, а також необхідність забезпечення державою законності та правопорядку в суспільстві.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141, в редакції від 21.02.2019 URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 02.12.2019).

2. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 02.12.2019).

3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: Рада Європи; Конвенція, Міжнародний документ від 04.11.1950. Офіційний вісник України. 1998. № 13, № 32 від 23.08.2006, стор. 270.

4. Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні: Закон України від 11.12.2003 р. № 1382-IV URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 02.12.2019).

5. Постанова Верховного Суду України від 16 січня 2012 року № 6-57цс11 URL: [http://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/\(print\)/8C349FE64943B17EC2257C92003A679F](http://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/(print)/8C349FE64943B17EC2257C92003A679F) (дата звернення 02.12.2019).

6. Житловий Кодекс Української РСР від 01.01.1984 р. № 5464-X URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 02.12.2019).

ОСОБИСТІ НЕМАЙНОВІ ПРАВА УСИНОВЛЕНИХ ДІТЕЙ ТА ЇХ БАТЬКІВ

Кришевич Т.Ю., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра Навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: старший викладач кафедри цивільного права і процесу Національної академії внутрішніх справ **Полішко Н.Л.**

Відомо, що сім'я – це мала соціальна спільність. Шлюб та подружні відносини складають основу сім'ї та основу сімейних відносин. Без розгляду цих взаємопов'язаних понять неможливо повністю дослідити правову природу інституту особистих немайнових відносин подружжя [1, с.28].

Складовою частиною особистих немайнових відносин у родині є особисті відносини між батьками та дітьми. Відносини батьків та дітей, включаючи немайнові, здавна були предметом правового регулювання. Звичайно, саме